

МАРГУЛОВ А. Х.,
*професор кафедри міжнародних відносин
та соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор історичних наук, доцент*

ДИСТАНЦІНА ФОРМА НАВЧАННЯ: АНАЛІЗ СТАНУ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Традиційні практики освітнього процесу в умовах сьогодення зазнали кардинальних змін. Пандемія та війна вивели його в дистанційний формат. Цей виклик став випробуванням для світової та вітчизняної освітньої систем. Відсутність методологічних розробок, низький рівень інформаційної освіченості педагогічних працівників та низька мотиваційна складова учнівсько-студентської аудиторіє на фоні низьких технологічних можливостей мереж Інтернету, призвело до суттєвих кризових явищ в освітньому просторі. З часом, перший негативний досвід трансформувався у напрацювання нової технологічно-методологічної моделі освітнього процесу. Позитивним явищем цих новацій є саморегуляція безпосередніми учасниками освітнього процесу (викладач/вчитель – здобувач/учень). Негативними тенденціями – є збереження звітної та методологічної складової освітнього процесу, відсутність розрахунку заробітної платні та техніки безпеки.

За три роки вимушеного впровадження дистанційної форми можна зробити певні діагностики та визначити перспективи подальшого функціонування. Для реалізації визначених стратегій нами було соціологічна методологія. Ми провели опитування шляхом анкетування використовуючи дистанційний формат (Гугл форма). Метою даного дослідження було діагностування результативності дистанційної форми освіти з визначенням проблемна-перспективного та структурно-позитивно діапазону. Отже, учасниками проекту стали понад сто осіб, вікової категорії від 14-18 років – 65 %, 19-25 років – 35 %. Всі респонденти безпосередньо є учасниками освітнього процесу. Характерно те, що 23,6 % опитаних позитивно ставляться до дистанційного формату освітнього процесу, 38,6 % – негативно, нейтрально – 37,8 %. Такий саме відсоток спостерігається серед відповідей й їх батьків. Майже половина респондентів визначила, що постійно виконує завдання, отримані від викладачів, а 15 % – стверджують про ігнорування цих вимог. Вагомим викликом для освітнього процесу є матеріально-технічне забезпечення, яке повністю покладається на відповідальність учасників. Претензії до такого забезпечення мали майже половина респондентів. Учнівська/студентська аудиторія серед основних проблем визначила: збільшення обсягів завдань до самостійного опрацювання, відсутність візуально-контактного середовища та живого спілкування, часу проведення за комп'ютерами, низький рівень засвоєння

матеріалу на фоні відсутності додаткової мотивації. На пропозицію навчатись дистанційно на постійній основі майже 60 % – відповіли «ні».

Треба зазначати, світові освітні платформи для дистанційного навчання відповідають усім вимогам освітнього процесу, інформаційно-технологічні компетентності педагогічних викладачів сягнув достатнього рівня та майже половина слухацької аудиторії адаптувалось до визначених умов. Ці обставини дозволяють нам зробити припущення, що дистанційний формат може використовуватись в освітньому процесі, за умов вільного вибору його учасників. Але, спектр компетентностей, набутих в форматі такого процесу є обмеженими для застосування у сучасній сфері суспільно-виробничих відносин. Тому, на наш погляд, доцільним було скористатись позитивними досягненнями напрацьованими під час дистанційного формату. Впроваджуючи в альтернативній перспективі його на ринок освітніх послуг потрібно докорінно змінювати нормативно-правове регулювання цієї діяльності на державному рівні, та лише, як було зазначено, на добровільно-альтернативних засадах.

Список використаних джерел:

1. Скиба Е. Ідентичність як базове поняття концепту сучасне суспільство. *Українознавчий альманах*. 2013. Вип. 11. С. 125-128.
2. Наказ МОН України про затвердження Положення про дистанційне навчання. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0703-13#Text>.
3. Наказ МОН України про деякі питання організації дистанційного навчання. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0941-20#Text>.

МАТВЕЄВА О. Ю.,

дослідник

Рурського Університету Бохуму (Німеччина),

доцент кафедри державного управління

і місцевого самоврядування

НТУ «Дніпровська політехніка»,

кандидат наук з державного управління,

доцент

РОЛЬ ГЕНДЕРНОГО МЕЙНСТРІМІНГУ В ПІДТРИМЦІ СІВІС ТЕСН ДЛЯ РОЗБУДОВИ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СУСПІЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Цифрова демократія формує політичну основу будь-якого мирного співіснування, спільного розвитку та реалізації власного потенціалу кожною людиною. Застосування цифрових технологій зміцнює індивідуальний та суспільний потенціал, розширює можливості вирішення колективних проблем і, зрештою, робить процеси публічного управління спільним розвитком ефективнішими [1].